

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **ADV. solutions s.r.o.**, IČO: 28487737,
sídlem Kestřanská 140/4, Praha 4

zastoupené Mgr. Štěpánem Poulíkem, advokátem
sídlem Říčanská 1984/5, Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 10. 2019, čj. 44380/19/5200-11433-706599, a ze dne 25. 10. 2019, čj. 44347/19/5200-11433-706599

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 25. 12. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019, čj. 44380/19/5200-11433-706599 (dále též „**Napadené rozhodnutí 1**“),

kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně proti platebním výměrům Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště v Praze - Modřanech (dále též „**správce daně**“) ze dne 13. 3. 2019, čj. 1876880/19/2012-50521-103550 a čj. 1876881/19/2012-50521-10355, jimiž byla žalobkyně vyrozuměna o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 7. 2013 do 30. 9. 2013 ve výši 4 136 Kč a za zdaňovací období od 1. 10. 2013 do 31. 12. 2013 ve výši 587 Kč (dále též „**Platební výměry 1**“).

2. Žalobkyně se současně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019, čj. 44347/19/5200-11433-706599 (dále též „**Napadené rozhodnutí 2**“; společně s Napadeným rozhodnutím 1 dále též jako „**Napadená rozhodnutí**“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně proti platebním výměrům správce daně ze dne 13. 3. 2019, čj. 1876883/19/2012-50521-103550, čj. 1876885/19/2012-50521-103550 a čj. 1876887/19/2012-50521-103550, jimiž byla žalobkyně vyrozuměna o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 ve výši 10 703 Kč, za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ve výši 12 193 Kč a konečně za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 ve výši 1 063 Kč (dále též „**Platební výměry 2**“; společně s Platebními výměry 1 dále též jako „**Platební výměry**“).
3. Napadená rozhodnutí byla žalobkyni doručena dne 25. 10. 2019.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadených rozhodnutí stručně rekapituloval skutkový stav a předchozí průběh daňových řízení, shrnul podstatu odvolacích námitek žalobkyně a popsal právní a judikatorní rámec posuzované věci.
5. Žalovaný se posléze v Napadených rozhodnutích v rámci popisu aplikace právního a judikaturního rámce na zjištěný skutkový stav vypořádal s odvolacími důvody žalobkyně a uzavřel, že Platební výměry přezkoumal jak v rozsahu požadovaném v odvolání, tak i z hlediska ustanovení § 114 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), a neshledal v postupu správce daně nesprávnost nebo nezákonnost. Uvedl, že správce daně sdělil žalobkyni Platebními výměry předpis úroků z prodlení na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za předmětná zdaňovací období. V odvoláních přitom žalobkyně podle žalovaného napadala primárně průtahy v daňové kontrole, na základě které správce daně žalobkyni dodatečnými platebními výměry doměřil za příslušná zdaňovací období daň. Napadala tedy podle žalovaného samotný podklad, na základě kterého byla žalobkyni doměřena daň, přičemž převážně z prodlení úhrady doměřené daně žalobkyni vznikla povinnost uhradit úroky z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu za předmětná zdaňovací období. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v odvoláních naopak žádnými konkrétními námitkami nenapadá povinnost uhradit úroky dle ustanovení § 252 daňového řádu z prodlení při úhradě částek plynoucích z dodatečných platebních výměrů za předmětná zdaňovací období a při úhradě záloh. Touto otázkou se proto žalovaný v Napadených rozhodnutích blíže nezabýval.
6. Žalovaný zopakoval, že úrok z prodlení představuje prakticky ekonomickou náhradu za vzniklý nedoplatek peněžních prostředků, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se tedy o cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou.

Ve zde řešených případech se dle žalovaného jedná o finanční prostředky v podobě daňové povinnosti dodatečně doměřené za předmětná zdaňovací období dodatečnými platebními výměry, resp. o finanční prostředky v podobě vzniklých záloh.

7. Žalovaný s poukazem na § 143 odst. 1, 2 a 5 daňového řádu konstatoval, že pokud není splatná daň uhrazena nejpozději v den její splatnosti, dostává se daňový subjekt do prodlení a počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti mu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení. Úrok z prodlení je přitom podle žalovaného součástí daně, dle ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu tvoří její příslušenství, a jeho výše a způsob výpočtu jsou objektivně dány, relevantně pro zde řešenou věc v ustanovení § 252 daňového řádu. Náhradní lhůta splatnosti doměřené daně pak nemá podle žalovaného na uplatnění úroku z prodlení vliv; daňový subjekt se ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl v řádném daňovém přiznání, neboť již od tohoto okamžiku měl daňový výnos z doměřené daně připadnout státnímu rozpočtu. Pro vznik a výpočet úroku dle ustanovení § 252 daňového řádu tedy nemá náhradní den splatnosti podle žalovaného význam (žalovaný přitom odkázal na zvláštní část důvodové zprávy k § 252 daňového řádu), a pokud je tedy na základě doměřovacího řízení zjištěno, že daňový subjekt porušil svoji povinnost tvrzení a nepřiznal a neodvedl určitou částku daně, která náleží do státního rozpočtu, ocitl se daňový subjekt s úhradou této daně v prodlení již po uplynutí data její původní splatnosti a již pátý pracovní den následující po tomto datu mu *ex lege* vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu, a to do doby skutečné platby daně. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že povinnost uhradit úrok z prodlení tak nezakládá správce daně vydáním platebního výměru; ten je pouhým deklaratorním rozhodnutím, kterým správce daně daňovému subjektu sděluje předpis úroku z prodlení, který tu však v důsledku jeho prodlení s uhrazením daně v určité výši k určitému datu již existuje.
8. Podle žalovaného pak není finančním orgánům při výpočtu úroku z prodlení dán prostor pro správní uvážení a zohlednění okolností, které vedly k prodlení s úhradou daně. Kdyby k těmto okolnostem přihlédly, uplatnily by svoji pravomoc podle žalovaného nad rámec stanovený zákonem ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 daňového řádu a takové rozhodnutí by pak bylo nezákonné. Povinnost hradit úrok z prodlení je totiž podle žalovaného povinností objektivní, v zásadě nezávislou na subjektivních důvodech, pro které se tak stalo. Žalovaný doplnil, že pokud žalobkyně věděla o skutečnosti, že daňová povinnost nebyla uhrazena v den její splatnosti, měla vědět o vzniku úroku z prodlení, a nelze přičítat k tíži správce daně, že žalobkyni úrok z prodlení sdělil Platebními výměry. V posuzovaných věcech přitom žalovaný dospěl k závěru, že zákonné předpoklady pro předpis úroků z prodlení za šetřená zdaňovací období byly naplněny. Správce daně postupoval podle žalovaného zcela v souladu s § 252 odst. 6 daňového řádu, pokud žalobkyni Platebními výměry vyrozuměl o vzniku povinnosti uhradit úroky z prodlení, která jí vznikla přímo *ex lege* z důvodu naplnění skutkové podstaty ustanovení § 252 daňového řádu.
9. Žalobkyně podle žalovaného v odvoláních rozporuje pouze samotný průběh daňové kontroly, jejíž výsledky vedly k doměření daně, a má za to, že prodlení je způsobené nezákonným postupem, který spočívá ve zbytečných průtazích v daňové kontrole na straně správce daně. Všechna tato tvrzení, kterými žalobkyně brojí proti samotnému doměření daně, jsou nicméně podle žalovaného ve zde řešených věcech zcela irelevantní,

neboť otázka, zda daň byla dodatečnými platebními výměry doměřena v souladu se zvláštními právními předpisy, mohla být přezkoumána žalovaným v rozhodnutí o odvolání proti samotnému doměření daně; žalobkyně se však neodvolala a dodatečné platební výměry nabyly právní moci (proti jednomu z Platebních výměrů 2 za zdaňovací období 2015 se pak nebylo možné odvolat, neboť v tomto případě byla žalobkyni daň z příjmů právnických osob doměřena na základě jí podaného dodatečného daňového přiznání). Z postoupeného spisového materiálu pak nadto podle žalovaného vyplývá, že přestože žalobkyně nyní v odvoláních proti stanoveným úrokům z prodlení hovoří o nečinnosti správce daně v průběhu daňové kontroly, na (dle jejího názoru) nepřiměřenou délku daňové kontroly neupozornila a podnět na ochranu před nečinností dle § 38 odst. 1 písm. b) daňového řádu během daňové kontroly nepodala. Žalovaný dodal, že zákonnost doměření daně tudíž mohla být posouzena v příslušné části nalézacího řízení, avšak tuto skutečnost nelze přezkoumávat při přezkumu rozhodnutí, kterým je žalobkyni sdělen úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu, jak potvrzuje i žalovaným odkazovaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

10. Žalovaný uzavřel, že proti platebnímu výměru, kterým je žalobkyni sdělen úrok z prodlení dle ustanovení § 252 daňového řádu, je přípustné odvolání, v němž by však žalobkyně měla brojit relevantně, tj. např., že daň uhradila včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, nežli správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že konečná suma úroku numericky neodpovídá; zákonnost úročené daně již však v tomto řízení podle žalovaného přezkoumávat nelze. Žalobkyně se však podle žalovaného odvolacími námitkami domáhá přezkumu samotného doměření daně.
11. Žalovaný pak nad rámec uvedeného s odkazem na § 259b daňového řádu podotknul, že základním cílem právní úpravy prominutí úroku z prodlení je motivovat daňový subjekt k úhradě daně, na níž úrok vznikl. Upozornil, že podle § 259b odst. 1 daňového řádu je předpokladem prominutí úroku splnění dvou formálních podmínek: 1) podání žádosti o prominutí a 2) uhrazení daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Prominutí úroku je podle žalovaného ovládáno zásadou dispoziční – řízení se zahajuje pouze na návrh (žádost) daňového subjektu, který může požadovat prominutí celého úroku nebo jen jeho části. Žádost se podává u správce daně, který daný úrok předepíše do evidence daní.

III. Žaloba

12. Žalobkyně v podané žalobě v návaznosti na stručnou rekapitulaci závěrů vyslovených v Napadených rozhodnutích, resp. Platebních výměrech vznesla celkem 3 okruhy žalobních bodů.
13. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na to, že žádný ze stejnopisů Napadených rozhodnutí není označen datem, kdy bylo příslušné rozhodnutí vydáno. Žalobkyně tak může pouze dovozovat z nepřímých skutečností a informací (např. doručení) přibližný okamžik vyhotovení rozhodnutí. S poukazem na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 As 23/2011 - 82, žalobkyně namítala, že rozhodnutí správce daně v daňovém řízení musí obsahovat základní náležitosti, mezi které patří také datum vyhotovení rozhodnutí. Uvedené procesní pochybení podle žalobkyně vede k jejich „neplatnosti“.
14. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že ve výrokové části Napadeného rozhodnutí 1 je nesprávně uvedeno jakési rozhodnutí „*Finančního úřadu pro Jihomoravský*

kraj“, které však s projednávaným odvoláním žalobkyně nijak nesouvisí, což podle žalobkyně činí předmětné rozhodnutí žalovaného zmatečným.

15. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobkyně vytýká žalovanému, že se nevyjádřil k důvodům a úvahám ohledně žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení, které žalobkyně uvedla v odvoláních. Žalovaný podle žalobkyně v Napadených rozhodnutích neuvedl, proč tuto žádost ignoroval, naopak tvrdí, že tato žádost nebyla ze strany žalobkyně učiněna. Žalobkyně přitom poukazovala na jí popsané ospravedlnitelné důvody, které byly také podrobně popsány v odvoláních. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2018, čj. 30 Af 13/2017 - 72, byla přesvědčena, že k prominutí úroků z prodlení, zejména, je-li zde níže popsaný ospravedlnitelný důvod, mohl, resp. měl, s ohledem na podané odvolání správce daně přistoupit dle § 259 odst. 1 daňového řádu z moci úřední, nikoliv výlučně na samostatnou žádost daňového subjektu. Žalobkyně měla za to, že správce daně měl přistoupit k posouzení možnosti prominutí úroků z prodlení na základě podaného odvolání, zejména pokud bylo v odvoláních výslovně uvedeno, že s ohledem na okolnosti případu je tyto „*možné považovat ospravedlnitelný důvod (a to ve smyslu ust. § 259b zákona)*“. Žalobkyně měla za to, že Napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a nesrozumitelná, neboť žalovaný zjevně posuzoval odvolání žalobkyně způsobem, který neodpovídá jí vymezenému odvolacímu důvodu (žalobkyně tvrdila, že v odvolání jasně a zřetelně vyjádřila, že průtahy na straně správce daně v průběhu daňové kontroly vedly k neúměrnému prodloužení lhůty, po kterou zbytečně narůstaly úroky z prodlení úhrady daňových povinností). Žalovaný se však podle žalobkyně nesprávně (a zřejmě zcela účelově) zabýval jinou otázkou a ignoroval skutečnost, za jaké období a zejména do kdy vznikla žalobkyni povinnost hradit úroky z prodlení. Žalobkyně byla přesvědčena, že vyloučení projednání žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení z přezkumu došlo *de facto* k zásahu do práva domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí orgánu veřejné správy zaručeného v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
16. Žalobkyně shrnula důvody, pro které měla za to, že v posuzovaných věcech správce daně nepostupoval v souladu se zásadou rychlosti a zatížil daňovou kontrolu zbytečnými průtahy, což mělo vliv na běh prodlení. Trvala na tom, že prodlení způsobené nezákonným postupem, který spočívá ve zbytečných průtazích v daňové kontrole na straně správce daně, je ospravedlnitelným důvodem prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Nesprávný úřední postup spočívající v průtazích v rámci daňové kontroly by proto měl podle žalobkyně sanovat dotčený správce daně tím, že měl v návaznosti na podané odvolání přehodnotit závěry prvostupňového orgánu v otázce úroků z prodlení úhrady daňových povinností za dobu průtahů a pokud možno zcela prominout žalobkyni úroky z prodlení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 2. 20120 rekapituloval rozhodný skutkový stav a reprodukoval obsah žalobních námitek žalobkyně, aby následně na str. 5 – 8 setrval na svých závěrech ohledně zákonnosti Napadených rozhodnutí a v nich uvedené argumentaci, na kterou rovněž odkázal.
18. K námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že obě Napadená rozhodnutí obsahují v závěrečném úseku elektronický podpis osoby oprávněné

rozhodnutí vydat. V obou případech to je Ing. K.D., ředitel odboru DPPPO. Právě v tomto podpisovém razítku je podle žalovaného uvedeno datum 25. 10. 2019 (v případě Napadeného rozhodnutí 1 jde o datum 24. 10. 2019 – pozn. soudu), tedy datum, kdy bylo rozhodnutí vyhotoveno, tj. den, který je uváděn jako datum, ze kterého rozhodnutí pochází. Naproti tomu datum vydání je podle žalovaného den, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení dle § 101 odst. 2 daňového řádu. Toto datum podle žalovaného logicky na rozhodnutí uvádět nelze. Žalovaný doplnil, že „vzhledem k tomu, že datum, kdy došlo k podpisu rozhodnutí, a datum jejich doručení je shodný, tj. 25.10.2019, je evidentní, že datem vydání je také 25.10.2019. Uvedené je pak zcela evidentní z doručenek, které jsou součástí spisového materiálu“. Předmětná námitka je tak podle žalovaného irelevantní.

19. K námitce uplatněné pod **druhým žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že si je vědom pochybení při zpracování Napadeného rozhodnutí 1, kdy je opravdu ve výroku uveden nesprávný správce daně. Z toho důvodu bylo podle žalovaného dne 20. 2. 2020 vydáno rozhodnutí čj. 7716/20/5200-11433-706599 podle § 104 daňového řádu, tj. oprava zřejmých nesprávností, kterým byl údaj o správci daně opraven (dále jen „**Rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností**“). Podle žalovaného jde o evidentní omyl v psaní, jak plyne ze záhlaví předmětného rozhodnutí, kde je zkratka „správce daně“ uvedena k Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu. Rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností bylo doručeno dne 24. 2. 2020. Nejedná se tak dle názoru žalovaného o vadu, která by mohla zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
20. K námitkám vzneseným pod **třetím žalobním bodem** žalovaný předeslal, že žádost o prominutí úroků je možno podat u správce daně za splnění podmínek daných ustanovením § 259b daňového řádu, a to jednak podání žádosti a dále úhrady daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. O této skutečnosti byla žalobkyně řádně poučena v Napadených rozhodnutích.
21. K otázce, zda měl správce daně povinnost posoudit argumentaci žalobkyně uvedenou v odvolání jako žádost o prominutí úroků z prodlení, žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení byla přezkoumávána otázka, zda měl být úrok z prodlení předepsán a v jaké výši. Přestože je platební výměr na úrok z prodlení deklaratorním, nikoli konstitutivním rozhodnutím, měl žalovaný za to, že o prominutí úroku z prodlení lze rozhodnout teprve poté, kdy je jeho výše postavena najisto. Z toho důvodu byla žalobkyně poučena o možnosti podat tuto žádost a za jakých podmínek. Žalovaný doplnil, že z úroku se další úrok v souladu s ustanovením § 253 odst. 3 daňového řádu nepočítá, proto nemohlo dojít k žádnému dalšímu prodlení a vzniku dalších úroků, jak se žalobkyně snaží naznačit.
22. Žalovaný doplnil, že žalobkyně podala dne 19. 11. 2019 žádosti o prominutí všech úroků, které jsou předmětem této věci; o všech žádostech již přitom bylo podle žalovaného rozhodnuto.
23. K námitkám poukazujícím na průtahy při daňové kontrole a navazující nesrozumitelnosti Napadených rozhodnutí žalovaný setrval na závěru, že všechna tvrzení, kterými žalobkyně brojí proti samotnému doměření daně, jsou ve zde řešené věci již zcela irelevantní. Otázka, zda daň byla dodatečnými platebními výměry doměřena v souladu se zákonem, mohla být podle žalovaného přezkoumána žalovaným v rozhodnutí o odvolání proti samotnému doměření daně (kromě případu, kdy úrok z prodlení vznikl na základě žalobkyní podaného dodatečného daňového přiznání). Žalobkyně se však proti dodatečným

platebním výměrům neodvolala a všechny dodatečné platební výměry nabyly právní moci. Tím, že nepodala odvolání, se nadto podle žalovaného připravila i o možnost soudního přezkumu všech rozhodnutí o stanovení daně. Žalovaný poznamenal, že pokud měla žalobkyně za to, že daňová kontrola probíhá příliš dlouho a že správce daně nečiní žádné úkony, které má povinnost činit, měla možnost v průběhu daňové kontroly podat podnět k ochraně před nečinností dle § 38 daňového řádu, příp. následně podat správní žalobu dle § 79 a násl. soudního řádu správního. Žalovaný připomněl, že oba žalobkyní podané podněty na nečinnost byly Generálním finančním ředitelstvím odloženy pro nedůvodnost. Doplnil, že pro ukončení daňové kontroly daňový řád nestanoví žádnou lhůtu. Nestanoví ji ani pokyn MF-5, který stanoví lhůty při správě daní. Lhůta pro ukončení daňové kontroly je podle žalovaného v zásadě omezena pouze lhůtou pro stanovení daně upravenou § 148 daňového řádu, a tu správce daně ve všech případech dodržel.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť na něm strany netrvaly (souhlas žalobkyně s rozhodnutím bez jednání byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. větou druhou presumován). Strany zároveň nenavrhovaly provedení žádných důkazních prostředků, jež by nebyly součástí správního spisu, jímž se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování neprovádí.
25. V posuzované věci brojí žalobkyně proti rozhodnutím, jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti Platebním výměrům, jimiž správce daně vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za v nich uvedená zdaňovací období.
26. Soud předně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** namítala, že ve stejnopisech obou Napadených rozhodnutí není uvedeno datum jejich vyhotovení a písemná vyhotovení rozhodnutí tak podle jejího přesvědčení postrádají jednu z nezbytných náležitostí.
27. Soud se ztotožňuje s žalobkyní potud, že uvedení data podpisu rozhodnutí je podle § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu jednou z náležitostí rozhodnutí. Přisvědčit však již není možno žalobkyni v tom, že by Napadená rozhodnutí tuto náležitost postrádala. Soud ze správního spisu ověřil, že na posledních stranách obou Napadených rozhodnutí je obsažen elektronický podpis úřední osoby s uvedením jejího jména a příjmení a pracovního zařazení, přičemž je zde současně uvedeno i datum podpisu rozhodnutí (24. 10. 2019, resp. 25. 10. 2019). Nejvyšší správní soud přitom ve své rozhodovací praxi potvrdil, že náležitost rozhodnutí v podobě data jeho podpisu je dána i v případě, kdy žalovaný toto datum uvede právě v rámci elektronického podpisu úřední osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, čj. 1 Afs 72/2019 - 31). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku potvrdil, že „*tvrzení, že datum podpisu musí být obsažen v textu rozhodnutí a pokud je obsažen někde jinde, znamenalo by to, že rozhodnutí podepsáno není*“.

vůbec, nemá žádnou zákonnou oporu. Není proto pochybením, pokud se tato zákonná náležitost nachází zcela v závěru rozhodnutí za poučením“. Městský soud v Praze se s těmito závěry Nejvyššího správního soudu beze zbytku ztotožňuje, zcela s nimi souhlasí a neshledává důvodu se od nich ani v posuzovaném případě jakkoli odchýlovat. Lze proto uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud datum podpisu obou rozhodnutí jako jednu z jejich zákonných náležitostí zahrnul do elektronického podpisu úřední osoby. Námitku tak soud neshledal důvodnou.

28. Soud nepřisvědčil ani námitce vznesené žalobkyní pod **druhým žalobním bodem**, kterou žalobkyně poukazovala na zmatečnost Napadeného rozhodnutí 1 spočívající v tom, že je v jeho výrokové části poukazováno na „*jakési rozhodnutí „Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj“*“, které však s projednávaným odvoláním žalobce nijak nesouvisí“.
29. Soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný ve výrokové části Napadeného rozhodnutí 1 skutečně nesprávně označil správce daně, který měl Platební výměry 1 vydat. Žalovaný ve výrokové části Napadeného rozhodnutí 1 sice nejprve správně označil oba platební výměry, když uvedl, že jde o „*odvoláními napadená rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“)*“:
 - *platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1876880/19/2012-50521-103550 ze dne 13. 3. 2019, kterým byl podle ustanovení § 252 daňového řádu sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 7. 2013 do 30. 9. 2013 ve výši 4 136 Kč,*
 - *platební výměr na úrok z prodlení č. j. 1876881/19/2012-50521-103550 ze dne 13. 3. 2019, kterým byl podle ustanovení § 252 daňového řádu sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 10. 2013 do 31. 12. 2013 ve výši 587 Kč,**(dále jen „Napadená rozhodnutí“),*
30. V navazující pasáži výrokové části však po identifikaci odvolání a jejich doplnění, o nichž Napadeným rozhodnutím 1 rozhodoval, uvedl, že „*odvolání se zamítají a napadená rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj*“
 - *č. j 1876880/19/2012-50521-103550 ze dne 13. 3. 2019,*
 - *č. j 1876881/19/2012-50521-103550 ze dne 13. 3. 2019,**se potvrzují“.*
31. Soud zdůrazňuje, že právě popsany nedostatek, kdy v jedné z pasáží výrokové části bylo uvedeno nesprávné označení správce daně, není způsobilý vyústit v závěr o nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti Napadeného rozhodnutí 1. Podle přesvědčení soudu je totiž i přes uvedenou zmínku o „*Finančním úřadu pro Jihomoravský kraj*“ zcela zjevné, o jakých odvoláních proti jakým rozhodnutím kterého správce daně bylo Napadeným rozhodnutím 1 rozhodováno. Jak plyne z výše uvedeného, žalovaný v úvodní pasáži výrokové části Napadeného rozhodnutí 1 jednoznačně identifikoval rozhodnutí, která jsou předmětem odvolacího přezkumu, a to prostřednictvím údaje o datu jejich vydání, číslu jednacím a správné identifikace správce daně. Pokud tedy následně v další pasáži výrokové části po identifikaci odvolání a jejich doplnění, o nichž Napadeným rozhodnutím 1 rozhodoval, uvedl, že odvolání se zamítají a jím identifikovaná rozhodnutí „*Finančního*

úřadu pro Jihomoravský kraj“ potvrzují, nebylo lze pochybovat o tom, že uvedení údaje o tomto orgánu Finanční správy ČR je pouhou zřejmou chybou v psaní, jež nemůže vyústit v závěr o nepřezkoumatelnosti o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí 1. Soud přitom v tomto ohledu považoval za významné, že v této zmíněnou vadou zatížené pasáži výrokové části byla přezkoumávaná rozhodnutí opět znovu označena správnými údaji o datu jejich vydání a číslu jednacím. V posuzované věci tedy nemohl předmětný nedostatek vyvolat rozumnou pochybnost o tom, jaká rozhodnutí byla žalovaným přezkoumávána. Soud pro úplnost podotýká, že ze správního spisu ověřil, že žalovaný správně a zcela v souladu s § 114 daňového řádu přistoupil k vydání opravného rozhodnutí ze dne 20. 2. 2020, čj. 7716/20/5200-11433-706599, kterým uvedenou zřejmou chybu v psaní opravil.

32. Ani tuto žalobní námitka tak soud neshledal opodstatněnou.
33. Soud tak mohl přistoupit k posouzení důvodnosti námitek vznesených pod **třetím žalobním bodem**, tedy námitek tvořících samotné jádro žalobní obrany žalobkyně.
34. Podstatou sporu mezi účastníky je zde především okolnost, zda byl žalovaný povinen zohlednit v řízení o odvoláních proti Platebním výměrům, jimiž správce daně vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za v nich uvedená zdaňovací období, argumentaci obsaženou v odvoláních, kterou žalobkyně poukazovala na existenci důvodů pro prominutí úroků z prodlení dle § 259b daňového řádu. Zatímco žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný byl povinen k posouzení možnosti prominutí úroků z prodlení přistoupit a pokud tak neučinil, jsou Napadená rozhodnutí zatížena vadou nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti, žalovaný trval na tom, že žalobkyně v této části brojila proti okolnostem souvisejícím se samotným doměřením daně, jež však v řízeních o odvoláních proti Platebním výměrům nemohla být s ohledem na principy ovládající vznik úroku z prodlení relevantní.
35. Soud připomíná, že podle § 135 odst. 3 daňového řádu platí, že *„daň je splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení“*.
36. Z ustanovení § 141 odst. 1 daňového řádu se podává, že *„zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani“*.
37. Podle ustanovení § 143 odst. 1 věty první daňového řádu platí, že *„daň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední“*. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení *„podle výsledků doměřovacího řízení doměří správce daně daň ve výši rozdílu poslední známé daně a částky nově zjištěné a tento doměřený rozdíl na dani současně předepíše do evidence daní...“*. Podle odstavce 3 uvedeného ustanovení může k doměření z moci úřední *„dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly“*. Podle odstavce 5 tohoto ustanovení pak platí, že *„je-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední“*.

38. Soud dále připomíná, že podle ustanovení § 160 odst. 1 daňového řádu „nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně“.
39. Podle ustanovení § 252 odst. 1 daňového řádu platí, že „daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti“. Z odstavce 2 předmětného ustanovení plyne, že „daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti“. Odstavec 3 předmětného ustanovení pak normuje, že „úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku“. Úrok z prodlení u záloh se podle odstavce 4 tohoto ustanovení „uplatní do dne splatnosti zálohované daně“. Konečně podle odstavce 6 předmětného ustanovení platí, že „správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu“.
40. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu potom platí, že „daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl“. Z odstavce 2 tohoto ustanovení přitom plyne, že „správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu“.
41. Správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu představuje v podstatě paušalizovanou náhradu eventuální škody, která by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů. Daňový subjekt je takto postižen za skutečnost, že nepřiznal a neuhradil svoji daňovou povinnost řádně v době, kdy příslušná daňová povinnost byla splatná. Přitom platí, že i v případě, že je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, se daňový subjekt ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl v řádném daňovém přiznání (viz výše citovaný § 252 odst. 2 daňového řádu). Zároveň platí, že platební výměr na úrok z prodlení je pouze deklaratorním rozhodnutím, povinnost hradit úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu vzniká ze zákona.
42. Správní soudy rovněž ustáleně judikují, že předmětem řízení týkajícího se předepsání úroku z prodlení mohou být toliko otázky naplnění podmínek pro předepsání úroku dle § 252 daňového řádu a zákonnosti postupu orgánů finanční správy při jeho předepsání. Soudy přitom v minulosti opakovaně zdůraznily, že v tomto řízení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost, jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

30. 5. 2019, čj. 7 Afs 141/2018 - 28). Shodným způsobem je pak vymezen rovněž předmět navazujícího soudního přezkumu.

43. Z judikatury Nejvyššího správního soudu v tomto směru vyplývá, že „je skutečností, že otázka zákonnosti dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob stěžovateli za rok 1993 nebyla soudy věcně projednána, stalo se tak ovšem pouze v důsledku opomenutí stěžovatele. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že nyní posuzovaná otázka zákonnosti vyměření daňového penále s otázkou předchozího vyměření daně bezprostředně souvisí, Nejvyššímu správnímu soudu již nepřísluší toto předchozí vyměření daně přezkoumat“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, čj. 8 Afs 161/2006 - 93). V rozsudku ze dne 25. 1. 2012, čj. 1 Afs 77/2011 - 91, přitom Nejvyšší správní soud potvrdil, že „rozsahem soudního přezkumu platebního výměru, jímž se předepisuje penále, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 11.5.2005, čj. 1 Afs 137/2004–62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS. Podle něj soud zjišťuje pouze to, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daň subjektu řádně sdělena, zda skutečně nebyla platební povinnost splněna ve stanovené lhůtě a zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem splatnosti daně a konče jeho platbou... V rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále se tedy nemohou řešit otázky zákonnosti uložení daňové povinnosti, na níž je penále navázáno (rozsudek NSS ze dne 16.5.2007, čj. 2 Afs 30/2007–68, a rozsudek ze dne 1.6.2009, čj. 1 Afs 47/2009–45, nebo rozsudek ze dne 18.8.2011, čj. 2 Afs 55/2011–59). Ačkoliv vyměření daně a předepsání penále jsou dva spolu související úkony, dochází k vyměření daně a předepsání penále dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o sdělení penále přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se penále upíná. Tuto otázku lze závazně posoudit v rámci samotného přezkumu platebního výměru, jímž byla vyměřena daň. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu (srov. rozsudek NSS ze dne 1.8.2011, čj. 8 Afs 6/2011–86). Drtivá většina odvolacích námitek, žalobních bodů i kasačních námitek stěžovatele míří proti vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006. Tyto námitky zásadně nelze řešit v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti daňových rozhodnutí, jimiž bylo stěžovateli předepsáno penále. Žalovaný ani správní soudy nemohou u příležitosti přezkumu rozhodnutí ve věci penále zkoumat, zda vůbec byly splněny podmínky pro vyměření samotné daně, a tedy zda rozhodnutí o vyměření daně je zákonné. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje tezi stěžovatele, dle něhož by bez daně nebylo penále. Penále samozřejmě nelze předepsat, dokud nenabyl právní moci platební výměr o vyměření (či doměření) daně samotné (viz rozsudek NSS ze dne 8.2.2006, č. j. 1 Afs 16/2005–63). Stejně tak v případě, že je zrušeno rozhodnutí o vyměření daně, musí být zrušeno i rozhodnutí o předepsání penále (viz rozsudek č. j. 2 Afs 30/2007–68 a rozsudek č. j. 1 Afs 47/2009–45). Skutečnost, že penále sdílí osud daně, k níž se upíná, plyne z § 58 zákona o správě daní a poplatků. To ovšem neznamená, že by se v rámci instančního či soudního přezkumu platebního výměru, jímž se sděluje předpis penále, měl příslušný správní orgán či soud zabývat zákonností rozhodnutí o vyměření daně jako předběžnou otázkou. Jako předběžnou otázku zkoumá pouze to, zda existuje pravomocné rozhodnutí o vyměření daně.“ Přestože byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k institutu penále dle předchozí procesní úpravy správy daní, jsou nadále použitelné rovněž ve vztahu k institutu úroků z prodlení upravenému v § 252

daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 Afs 141/2018 - 28, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2018, čj. 62 Af 55/2016 - 31).

44. Soud se zcela ztotožňuje s žalovaným v jeho závěrech týkajících se irelevance námitek poukazujících na žalobkyní tvrzené porušení zásady rychlosti, resp. na nedůvodné průtahy v rámci daňové kontroly, jež vedla k doměření daně. Pomine-li soud na tomto místě, že k doměření daně došlo v případě daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 na základě dodatečného daňového přiznání podaného samotnou žalobkyní, obecně platí, že žalobkyní akcentované okolnosti skutečně nejsou s ohledem na výše uvedené v řízení o předsedání úroku z prodlení dle § 252 daňového řádu nijak relevantní.
45. Žalovaný správně zdůraznil, že úrok z prodlení vzniká jako jeden z důsledků porušení povinností při správě daní přímo *ex lege*, jsou-li pro to naplněny zákonné podmínky. Se zřetelem k tomu, že tyto podmínky byly v posuzované věci dány (žalobkyně jejich naplnění v souladu s dříve uvedeným účinně nezpochybnila), postupovaly finanční orgány v souladu se zákonem, když žalobkyni Platebními výměry, potvrzenými Napadenými rozhodnutími, úrok z prodlení předsedly. Finanční orgány v řešeném případě nebyly nadány správním uvážením, jejich povinností bylo toliko se zřetelem k naplnění podmínek předvídaných v § 252 daňového řádu vyrozumět žalobkyně o předsedání úroku z prodlení jako o ze zákona vzniklém právním následku jednání žalobkyně.
46. Žalovaný přitom nijak nepochybil, natožpak aby Napadená rozhodnutí zatížil žalobkyní naříkanými vadami nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti, pokud se v řízeních o odvoláních proti Platebním výměrům právě s poukazem na tato východiska věcně nezabýval důvodností námitek, jimiž žalobkyně v odvoláních poukazovala na nedůvodné průtahy v daňové kontrole vyústivší v doměření daně.
47. Na uvedeném závěru pak ničeho nemění, pokud žalobkyně v podaných odvoláních, resp. jejich doplněních v návaznosti na takto jí popisované okolnosti stran průtahů v rámci daňové kontroly uvedla, že „*prodlení způsobené nezákonným postupem, který spočívá ve zbytečných průtazích v daňové kontrole na straně správce daně, je pak možné považovat [za] ospravedlnitelný důvod prodlení... (a to ve smyslu ust. § 259b zákona)*“. Žalovaný podle přesvědčení soudu nepochybil, pokud se v řízení o odvoláních proti Platebním výměrům, jimiž správce daně vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za v nich uvedená zdaňovací období, otázkou naplnění podmínek pro prominutí úroků z prodlení nezabýval. Jak bylo zdůrazněno výše, předmětem řízení ve věci předsedání úroku z prodlení mohou být toliko otázky naplnění podmínek pro předsedání úroku dle § 252 daňového řádu a zákonnosti postupu orgánů finanční správy při jeho předsedání. Odpovídajícím způsobem je pak vymezen rovněž rozsah odvolacího přezkumu prováděného žalovaným a zprostředkovaně pak i předmět navazujícího soudního přezkumu. Žalovaný byl tedy povinen v řízení o odvoláních proti Platebním výměrům přezkoumat postup správce daně ve výše uvedeném rozsahu; tomuto požadavku pak podle přesvědčení soudu jednoznačně dostál a nelze mu vyčítat, že se věcně nezabýval důvodností argumentace poukazující na naplnění podmínek pro prominutí úroků z prodlení podle § 259b daňového řádu.
48. Žalovanému lze přisvědčit, že žalobkyní předestřené okolnosti týkající se výše úroků z prodlení mohly být relevantní toliko v řízení o žádosti žalobkyně o prominutí úroku

z prodlení dle § 259b daňového řádu, tedy v jiném samostatném řízení s odlišným předmětem. Žalovaný přitom správně upozornil na to, že klíčovým předpokladem pro vedení takového řízení je podání žádosti o prominutí úroků podle § 259b odst. 1 daňového řádu. Tento závěr přitom plyne rovněž z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 27. 3. 2019, čj. 4 Afs 342/2018 - 35). Ze správního spisu předloženého žalovaným je přitom zjevné, že žalobkyně posléze po vydání Napadených rozhodnutí žádosti o prominutí úroků z prodlení daně podle § 259b daňového řádu podala a tedy iniciovala řízení, v němž se správce daně jí předestřeným okruhem námitek zabýval a o podaných žádostech rozhodl. Žalobkyně tak nebyla ani v tomto ohledu nijak zkrácena na svých procesních právech. Soud pak pro úplnost podotýká, že ani žalobkyní odkazované rozhodnutí Krajského soudu v Plzni nesvědčí pro závěr, že v řízení o odvolání proti platebnímu výměru, kterým je daňový subjekt vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení, je třeba z úřední povinnosti zkoumat některé ospravedlnitelné důvody prominutí úroku. Žalobkyní připomínaný rozsudek byl totiž vydán ve věci, v níž bylo finančními orgány rozhodováno právě v řízení o žádosti o prominutí příslušenství daně dle § 259b daňového řádu.

49. K okruhu námitek poukazujících na nepřiměřeně dlouhé trvání daňové kontroly, jež dle přesvědčení žalobkyně nebylo zapříčiněno žalobkyní a v jehož důsledku dosáhly úroky z prodlení nepřiměřené výše, pak soud v návaznosti na výše uvedené doplňuje, že uvedená část žalobní argumentace rovněž směřuje do řízení, v jehož rámci byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob a daň z přidané hodnoty, neboť se týká žalobkyní tvrzených průtahů v uvedených řízeních, proti nimž mohla žalobkyně využít příslušné prostředky nápravy předvídané daňovým řádem. Soud v tomto směru ve shodě s žalovaným konstatuje, že pokud žalobkyně v průběhu daňové kontroly nabyla přesvědčení, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, bylo na ní, aby využila zákonem poskytnutého oprávnění a v souladu s ustanovením § 38 daňového řádu podala podnět nejbližší nadřízenému správci daně s žádostí o to, aby byl podnět proěřen, a pokud by byl shledán důvodným, aby bylo správci daně přikázáno zjednat ve stanovené lhůtě nápravu, popř. aby v případě neuspokojivého vyřízení takového podnětu podal žalobu na ochranu proti nečinnosti. Žalobkyně přitom nijak nezpochybnila žalovaným připomenutou okolnost, že vzdor tomu, že jí podané podněty podle § 38 daňového řádu nebyly shledány opodstatněnými, proti tvrzené nečinnosti správce daně již nebrojila žalobou na ochranu proti nečinnosti.
50. Pokud jde o žalobkyní zpochybňovanou přiměřenost výše úroku z prodlení, platí, že výše úroku a způsob jejího výpočtu explicitně vyplývá z § 252 odst. 2 daňového řádu tak, že povinnost uhradit úrok z prodlení vzniká za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, přičemž výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Jak bylo naznačeno výše, úroky z prodlení vznikají v případě naplnění zákonem předvídaných podmínek přímo *ex lege*, přičemž finanční orgány neměly v posuzované věci jinou možnost, než předepsat úrok v souladu s tímto pravidlem. Ani zdejší soud pak nemá žádný zákonem daný nástroj k tomu, aby výši úroku z prodlení mohl snížit, jako je tomu např. v případě trestů za správní delikt (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Bylo na žalobkyni, aby se

případného (částečného) prominutí domáhala v řízení podle § 259b daňového řádu, což také žalobkyně v řešených věcech učinila (viz výše).

51. Soud tak nemohl žalobkyni přisvědčit, že by žalovaný zatížil Napadená rozhodnutí jí specifikovanými vadami, pokud se v řízeních o odvoláních proti Platebním výměrům, jimiž správce daně vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty a dani z příjmů právnických osob za v nich uvedená zdaňovací období, otázkou naplnění podmínek pro prominutí úroků z prodlení nezabýval.
52. Ani tento okruh žalobních námitek tak soud neshledal důvodným
53. Soud pak již toliko pro úplnost nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že jedním z nikoli neobvyklých způsobů, jakým daňové subjekty v některých případech předcházejí důsledkům spojeným s pozdějším předepsáním úroku z prodlení, jehož výši negativním způsobem ovlivňuje doba trvání daňového řízení, resp. daňové kontroly, jež není zcela v jejich dispozici, je provedení úhrady odpovídající výši částky, která může být v případě negativního vyústění daňového řízení daňovému subjektu doměřena, ještě v průběhu daňového řízení, a to bez ohledu na to, že formálně je doměřená daň splatná v náhradní lhůtě splatnosti dle § 143 odst. 5 daňového řádu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. listopadu 2020

Mgr. Martin Lachmann v.r.
předseda senátu